

[Pernille Frahm]

men er lidt bedre rustede til den dialog, som ministeren også mente var så vigtig at vi fik inden forhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Hr. Torben Rechendorffs indlæg var præget af et angreb på løfter både fra regeringen og fra SF, givet, forstår jeg, uden at der var økonomisk dækning for dem. Jeg står her med et papir på 47 sider, der hedder »Dansk økonomi mod år 2000 – Vækst og velstand«, Den konservative Folketingsgruppe, fra den 21. marts 1994.

Heri nævnes en række skattelettelser. Nogle af dem kan det være vanskeligt at sige hvor meget beløber sig til. Når der bare står »Afskaffelse af skattereformens erhvervsfjendtlige elementer«, er det svært at sige, hvad det er, og hvor meget det er. Andre ting er mere håndgribelige. 125 pct.s fradrag for al forskning og udvikling – altså større fradrag end det, man bruger – fuldt fradrag for hjemmeservice samt for reparationer og vedligeholdelse, fuldt fradrag for repræsentationsudgifter og en række andre ting.

Nu er det kommunernes økonomi, vi diskuterer. Det er der ikke nævnt noget om i dette oplæg, hvad der jo kan undre én; det har Venstre dog med i deres, det skal jeg vende tilbage til senere. Men spørgsmålet til hr. Torben Rechendorff er: Når man gennemfører alle disse skattelemper, så reducerer det jo også kommunernes beskatningsgrundlag. Hvordan skal kommunerne kompenseres for det? Jeg forstår på det dagsordensforslag, der er fremsat, at kommunerne ikke må sætte skatterne op for at kompensere for det svigtende indtægtsgrundlag. De må heller ikke låne. Så vil jeg spørge: Betyder det konservative forslag bare, at staten skal forøge sit bloktilskud til kommunerne tilsvarende, og skal statsskatten så sættes op med det, man samtidig gennemfører lempelserne med?

Så vil jeg gerne til fru Pernille Frahm sige, at jeg faktisk synes, det var en interessant bemærkning, hun havde om kommunenes økonomiske situation netop nu og oplysningerne herom. Også jeg synes, at Folketinget er alt for dårligt informeret om den løbende udvikling i kommunernes økonomi. Det skal sandt for dyden være sagt, at det også har præget debatter-

nes niveau her i Folketinget gennem årene, så hvis denne forespørgselsdebat kunne munde ud i, at vi arbejdede videre med oplysning, med en bedre information til Folketinget om udviklingen i kommunernes økonomi, så synes jeg, at meget ville være vundet – i hvert fald betydelig mere end ved den forrige.

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil gerne fortsætte den undren, som andre ordførere har udtrykt over for hr. Torben Rechendorffs ordførertale, for det er ikke længere siden end den 17. marts, at et samlet Folketing vedtog en dagsorden fremsat af Socialistisk Folkeparti og regeringspartierne, som indeholdt en passus om, at Folketinget pålægger regeringen at sikre, at de indgåede aftaler om nedbringelse af ventetiderne til behandling på sygehusene opfyldes.

Ydermere sagde man, at Folketinget pålægger regeringen at sikre det nødvendige uddannede plejepersonale til sundhedssektoren gennem udarbejdelse af en langsigtet handlingsplan, der bl.a. indbefatter sygeplejersker og social- og sundhedsassistenter.

Og det mener hr. Torben Rechendorff så skal kombineres med, at det samlede udgifts- og skattetryk ikke må stige – både udgifts- og skattetryk. Jeg vil godt spørge hr. Torben Rechendorff, hvordan de ting skal hænge sammen. Mener Det Konservative Folkeparti det ene eller det andet? Jeg har ikke fantasi til at forestille mig, at begge dele kan opfyldes på én gang.

(Kort bemærkning).

Torben Rechendorff (KF):

Må jeg sige først, at jeg ved godt, hvad vi har stemt for i den konservative folketingsgruppe. Vi har ganske rigtigt stemt for det med ventetiderne, vi har stemt for de ældres vilkår, vi har stemt for andre ting, som er udgiftskrævende.

Det, jeg angreb i min ordførertale, var mængden – den samlede mængde af de udstedte løfter gennem de sidste måneder sammenholdt med bemærkninger fra finansminister og ikke mindst økonomiminister, der jo så sent som forleden dag gjorde opmærksom på, at hvis ikke kommunerne magtede selv at holde skatterne i ro, så disponerede regeringen over midler til at ordne den sag.